

Một Chuyến Đi Tu ... Nghiep



Chưa tới 12 giờ trưa mà điện thoại cầm tay của tôi đã “rung” liên tục. Cô Phượng cứ gọi hỏi mấy giờ bắt đầu khởi hành. Còn cô Thảo và cô Vương Anh thì đã xin nghỉ làm luôn cả buổi chiều thứ Sáu. Hai cô hẹn nhau rất sớm từ lúc 12 giờ trưa, mang theo toàn là đồ ăn vặt, nào me chua, nào kẹo chanh và bao nhiêu thức ăn linh tinh. Đặc biệt năm nay cô Mỹ làm nghề Taxi, lái tuốt từ biên giới Mexico lên tận North County đón hai cô Thảo, Vương Anh, chở đến nhà tôi lúc 3:30 chiều cho kịp chuyến xe khởi hành lúc 3:45 giờ chiều không xê xích một phút.

Hàng năm Ban Đại Diện các trung tâm Việt Ngữ miền Nam California tổ chức khóa tu nghiệp sư phạm trong ba ngày vào đầu tháng Tám. Trường Văn Lang đã tham dự nhiều khóa tu nghiệp như vậy. Trước là để cho các thầy cô có dịp trao đổi cách thức giảng dạy, cách điều hành các lớp học, tạo sự thích thú cho các em trong giờ học. Sau đó, các thầy cô có dịp sinh hoạt với nhau trong một khung cảnh thoải mái để tăng thêm sự gắn bó trong tình đồng nghiệp. Học viên các khóa tu nghiệp này bao gồm các thầy cô từ các trung tâm trong tiểu bang, cũng như từ các tiểu bang xa. Đặc biệt năm nay có hai học viên đến từ Nhật Bản. Hai cô này là người Nhật một trăm phần trăm. Một cô hiện đang chuẩn bị lấy bằng tiến sĩ về ngôn ngữ Việt

Nam, và cô kia thì đang làm việc cho bộ Ngoại giao của Nhật. Hai cô này nói tiếng Việt rất chính, rành ăn món Việt Nam, hát nhạc Trịnh Công Sơn và chơi luôn cả đàn Cò.

Chuyến xe khởi hành vào giờ cao điểm, khi mà mọi người đổ ra xa lộ lái về nhà sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, hay trên đường đi chơi hai ngày cuối tuần đầy hứa hẹn. Nhóm chúng tôi cũng hăm hở không kém. Các anh chị đang nao nức cho một chuyến sinh hoạt xa nhà, không bận bịu chuyện gia đình. Chỉ mình ta là “độc thân” tại chỗ, vui hưởng những giây phút tự do hiếm có, và chắc chắn kỳ này sẽ học được nhiều điều hay, ăn được nhiều món khoái khẩu. Đứng ra thì có cả anh Lộc, anh Hải, anh Việt đi chung. Nhưng phút chót anh Lộc, anh Hải bận không đi được, còn anh Việt thì sẽ lên trên đó vào ngày hôm sau.

Khi đến Orange Coast College ở Costa Mesa thì đã 6 giờ chiều. Trong sân trường các học viên đang tập nập ghi danh, chuyện trò hàn huyên vui vẻ. Bên cạnh là một bàn lớn để toàn thức ăn chiều, có cả café “Lee’s” thơm ngon tuyệt. Các thầy cô ghi danh xong trong vòng 20 phút. Sau đó quyết định lái về khách sạn La Quinta check in để giữ chỗ tốt. Chúng tôi cúp cua phần đầu rủ nhau đi tìm nhà hàng ngon của vùng Little Saigon. Cứ như là từ Lục Tỉnh lên Saigon, các cô cứ bàn tán nên ghé quán nào ăn hàng cho đã: nên đi ăn món chả cá Lã Vọng hay nhà hàng nem nướng Brodard? Cuối cùng cả nhóm đồng ý đi Brodard có món nem nướng nổi tiếng. Tôi đi đâu cũng được, miễn mọi người vui là tôi vui. Tối đó gặp lúc hên là có bàn trống, vậy là cả nhóm vào ngay. Các cô kêu 4, 5 món, món nào cũng hấp dẫn và ngon miệng. Ăn uống cho đến 8 giờ tối cả nhóm trở về trường. Đúng lúc này vừa mới chấm dứt phần nghi lễ. Các học viên bắt đầu phân chia nhóm để tiện cho việc sinh hoạt trong hai ngày tới. Mỗi nhóm bầu một nhóm trưởng, một nhóm phó để giúp trong các mục sinh hoạt văn nghệ, làm báo tường và sinh hoạt nhóm vào giờ ăn. Anh Việt rơi vào nhóm “Đà Lạt Sương

Mù.”. Còn tôi, cô Mỹ, cô Phượng, cô Thảo và cô Vương Anh lại được chung vào nhóm “ Nỗi lòng người đi”. Các anh chị em trong nhóm ngồi chung với nhau giữa sân trường, hỏi thăm làm quen. Trời đã khuya nhưng câu chuyện vẫn vui như pháo nổ. Cuối cùng mọi người được ăn món cháo gà nóng trước khi chia tay về đi ngủ, lấy sức cho một ngày mới với nhiều tiết mục hấp dẫn đang chờ đón. Về đến khách sạn đã 11 giờ khuya. Chúng tôi chia tay ai về phòng nấy. Cô Phượng tình nguyện gọi điện thoại đánh thức mọi người dậy sớm ngày mai.

Như đã hứa, cô Phượng gọi điện thoại “wake-up call” đúng lúc 7 giờ sáng. Cả nhóm lên xe trở lại trường Orange Coast College. Chương trình hôm thứ Bảy bao gồm mục... ăn sáng ngay tại sân trường. Nào là bánh mì thịt nguội, bánh bao, bánh giò, café, bánh ngọt ê hề đang chờ đón các thầy cô có “tinh thần ăn uống”. Cô Phượng khoái nhất quây trái cây, bỏ luôn trong túi thêm ít trái đào dòn và ngọt. Còn tôi thì không quên ly café sữa đá Lee’s để giữ đầu óc tỉnh táo cho một ngày dài.

Chương trình học hôm nay bao gồm nhiều lớp, như cách dạy đánh vần, tiếng Việt trong và ngoài nước, cách điều hành một lớp học ...v.v... Vào lúc 11:30, các nhóm tập trung để làm báo tường. Chỉ trong vòng một giờ đồng hồ, mỗi nhóm phải làm xong một tờ báo tường, vừa viết bài, vừa trình bày tờ báo. Nghe có vẻ khó khăn, nhưng cuối cùng mọi người đều làm xong tờ báo trước giờ qui định.

Đến giờ ăn, tưởng đâu được ăn uống thoải mái. Không ngờ mỗi nhóm phải vừa ăn, vừa tập luôn mục văn nghệ cho chương trình thi văn nghệ vào buổi tối. Thế là mọi người phải vừa nhai, vừa hát, vừa múa. Nhóm Nỗi lòng người đi sẽ trình bày hoạt cảnh Nỗi lòng người đi dựa theo nhạc phẩm cùng tên của nhạc sĩ Anh Bằng. Chị Châu trưởng nhóm hóa trang làm chàng trai Hà nội phải rời người yêu lên đường. Thay vì chia tay một người, đêm này anh chàng may mắn được cả chục cô tiễn lên đường. Đến 1 giờ,

các thầy cô trở lại các lớp học cho đến 5 giờ chiều mới xong.

Bắt đầu 7 giờ tối các thầy cô tập trung ở hội trường chuẩn bị cho chương trình văn nghệ. Đây là tiết mục hấp dẫn nhất của chuyến tu nghiệp nên ai cũng hăm hở tham gia. Các nhóm thay phiên nhau lên trình diễn tiết mục của mình bao gồm phần trình bày bản nhạc đã chọn sẵn cho nhóm, phần hóa trang y phục và phần diễn xuất. Hầu hết các nhóm đều trình bày xuất sắc với y phục công phu, diễn xuất dạn dĩ. Đặc biệt nhóm Huế Xưa dùng luôn anh trưởng nhóm có giọng Huế 100% nghe mùi tai chi lạ. Riêng nhóm Nỗi Lòng Người Đi thì hết chỗ chê vì phần diễn xuất của chị trưởng nhóm, giả làm trai. Chị lấy đâu ra bút chì đen đánh nguyên một bộ râu trông rất anh hùng. Tha hồ các cô đi theo vẫy tay tiễn “anh” lên đường vào Nam.

Tiết mục này đã đem lại giải thưởng hạng nhì cho Văn Lang mình. Còn giải báo chí cũng được hạng Ba. Đến 11 giờ khuya chương trình văn nghệ chấm dứt trong sự tiếc rẻ của các anh chị. Ai cũng muốn party đến sáng. Mọi người ra sân trường thưởng thức một tô phở nóng hổi, ngon miệng do anh Nguyễn Văn Khoa đại diện cho công ty Quốc Việt đãi tặng. Khi ra về nhóm chúng tôi định ghé quán Dalat Bistro nghe nhạc, nhưng vì đã quá khuya nên đành thôi.

Chương trình ngày chủ nhật gồm các lớp học vào buổi sáng. Buổi chiều lễ bế giảng gồm phần giới thiệu bộ sách giáo khoa của các TTVNMN California biên soạn. Sau đó là phần phát giải thưởng, xổ số và cấp bằng tốt nghiệp. Mọi người hẹn nhau vào kỳ tu nghiệp vào năm sau.

Trên đường về lại San Diego, các cô đều mệt mỏi ngủ vùi trên xe. Con đường tự nhiên thấy dài hẳn ra. Tôi tự nghĩ khóa tu nghiệp như thế này thật là bổ ích cho các anh chị tham gia giảng dạy ở các trung tâm Việt Ngữ. Các anh chị được có dịp sinh hoạt chung với các trung

tâm bạn. Bên cạnh đó, tình cảm được gắn bó thêm giữa những người âm thầm đóng góp công lao trong công tác bảo tồn tiếng mẹ đẻ ở hải ngoại.

Tôn Thất Duy



Tôi
Trở
Về

Tôi trở về thăm Sài Gòn xù mọng
Nỗi uôm mơ và dệt giấc mộng vàng
Nơi ngôi trường mái đỏ hàng cây xanh
Sáng trưa chiều vắng vắng tiếng còi a

Tôi trở về lòng ngập tràn xao xuyến
Tìm kỷ niệm cũ, kiếm dấu chân xưa
Mái trường ngày xưa giờ đã ngả màu
Hàng cây phương vĩ nay buồn ngơ ngác

Chưa thấy dấu người cũ với lời nguyện
Chỉ gặp cảnh nghèo lam lũ cũng đành
Trẻ bụi đời muốn sân trường vương tựa
Tiếng còi a xen lẫn tiếng chuông thờ

Tôi quay đi ngàn dòng lệ chợt tuôn
Sài Gòn ơi vĩnh biệt Sài Gòn nhé
Dòng xuôi ngược đưa ai về vô tận
Mộng xưa đã mất, chỉ kỷ niệm còn

T.Đ.V.



Chiều Mưa Phố Cũ



Mưa tháng sáu uớt mùa thi đại học,
Bên cổng trường trắng xóa đám thi sinh,
Chiều hôm nay tất cả sẽ xa mình,
Mái trường cũ, cùng quang đời áo trắng.

Chiều ly biệt, gieo buồn vắng tia nắng,
Những ngày vui giờ sót lại mình tôi,
Anh lên đường vào đại học xa xôi,
Bạn bè cũ mỗi người về một nẻo.

Thành phố vắng một mình tôi lạnh lẽo,
Đâu những ngày nung nấu ở bên anh,
Con đường xưa đang nở tím bằng lăng,
Vài cánh phượng lá tả hồng đọng nước.

Thư anh gửi không còn nhiều như trước,
Chút tình đầu chắc giờ đã phai pha,
Kỷ niệm xưa theo ngày tháng nhạt nhòa,
Hình bóng nhỏ không còn trong giấc ngủ.

Hoa rụng tím bên phố nghèo lam lũ,
Nghe nỗi buồn nhỏ giọt dâng cà phê,
Con đường xưa hun hút bóng ai về,
Trong sương khói của chiều mưa tháng sáu.

Trúc Giang